

บทที่ 1

บทนำ

1.1 สภาพปัญหาและความสำคัญของประเด็นปัญหา

ประเทศมาเลเซียเดิมชื่อประเทศมลายู แต่ได้เปลี่ยนชื่อเป็นมาเลเซียเมื่อปี พ.ศ. 2506 (ค.ศ. 1963) ประกอบด้วยสหพันธรัฐมลายู สิงคโปร์ ซาบาห์ และซาราวัก และต่อมาสิงคโปร์ได้แยกตัวออกจากมาเลเซียในปี พ.ศ. 2508 ประเทศมาเลเซียตั้งอยู่ในบริเวณช่องแคบมะละกาจรดกับทะเลจีนใต้ พื้นที่ประเทศแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกตั้งอยู่บนแหลมมลายู เรียกว่า มาเลเซียตะวันตก ประกอบด้วยรัฐต่างๆ 11 รัฐ ได้แก่ รัฐปาหัง สลังงอ เนกรีเซมบิลัน มะละกา ยะโฮร์ ปะริค กลันตัน ตรังกานู ปีนัง เคดาห์ และปะลิส อีกส่วนหนึ่งอยู่บนเกาะบอร์เนียว เรียกว่า มาเลเซียตะวันออก ประกอบด้วยรัฐ 2 รัฐ คือ ซาบาห์ และซาราวัก

ประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย มีการติดต่อสัมพันธ์กันมานานแล้ว โดยที่ดินแดนตอนเหนือของมาเลเซียปัจจุบันคือ เคดาห์ (เมืองไทรบุรีเดิม) เปอรลิส กลันตัน และตรังกานู เคยตกเป็นเมืองขึ้นของไทยมาก่อน¹ ต่อมาเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2500 หลังจากมาเลเซียได้รับเอกราชจากอังกฤษแล้ว ไทยและมาเลเซียก็ได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตต่อกันอย่างเป็นทางการ ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมานับได้ว่า ทั้งไทยและมาเลเซียต่างก็เป็นมิตรประเทศที่ดีต่อกันเสมอมา

ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่สำคัญของไทย โดยที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย อันได้แก่ จังหวัดยะลา นราธิวาส สตูล และสงขลา มีพรมแดนติดกับรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซีย คือ รัฐปะริค เคดาห์ เปอรลิส และกลันตัน คิดเป็นระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 647 กิโลเมตร แบ่งเป็นแนวสันปันน้ำ 552 กิโลเมตร และแนวที่ทอดไปตามร่องของแม่น้ำสุโงโกลกอีกประมาณ 95 กิโลเมตร² ซึ่งความใกล้ชิดกันทางด้านภูมิศาสตร์ดังกล่าวมีผลทำให้ประชาชนในบริเวณพื้นที่

---

¹ ในปี พ.ศ. 2452 (ค.ศ. 1909) ไทยได้ทำสัญญาแยกหัวเมืองมลายูทั้ง 4 นี้ให้กับอังกฤษ อ่านเพิ่มเติมได้ใน บัลลังก์ ชมะสุนทร, แนวพรมแดนกับความมั่นคงแห่งชาติ (เอกสารวิจัย วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2519), หน้า 37-41.

² ข้อมูลลับทางทหาร จากแผนก 22 ศปก.นสศ. แต่ในบทความเรื่อง "ความสัมพันธ์-ไทย...บทพิสูจน์ความจริงใจของประเทศเพื่อนบ้าน," สรุปข่าวธุรกิจ ปีที่ 24 ฉบับที่ 6 (1-15 เมษายน 2536), หน้า 29 ระบุว่าไทยและมาเลเซียมีพรมแดนติดต่อกันเป็นระยะ 576 กิโลเมตร โดยแบ่งเป็นแนวสันปันน้ำ 481 กิโลเมตร และส่วนที่ทอดไปตามร่องน้ำของแม่น้ำสุโงโกลกประมาณ 95 กิโลเมตร

เหล่านั้นมีความคล้ายคลึงกัน ทั้งในด้านประวัติศาสตร์ความเป็นมา ภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม ประเพณี³

ในด้านความสัมพันธ์กันของผู้ระหว่างไทยกับมาเลเซีย พบว่าผู้นำของมาเลเซียมีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ดีต่อไทย โดยเฉพาะตนกู อับดุล ราห์มัน (Tunku Abdul Rahman) นายกรัฐมนตรีคนแรกของมาเลเซียนั้นมีมารดาเป็นคนไทย ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับมาเลเซียหลังการได้รับเอกราช เป็นไปอย่างราบรื่นได้ท่ามกลางปัญหาต่างๆมากมาย และแนวทางดังกล่าวนี้ยังได้รับการสานต่อด้วยดีจากผู้นำมาเลเซียคนต่อมา คือ ตนกู อับดุล ราซัค (Tunku Abdul Razak), ดาโต๊ะ ฮุสเซน ออน (Dato Hussen Onn) และ ดาโต๊ะ เสรี มหเธร์ โมฮัมหมัด (Dato Seri Mahathir Mohamad) อีกด้วย

ในด้านการเมือง ไทยและมาเลเซียก็มีความสัมพันธ์กันในฐานะของการเป็นสมาชิกที่ร่วมกันก่อตั้งสมาคมอาสา (Association of Southeast Asia หรือ ASA) เมื่อปี พ.ศ. 2504, กลุ่มมาฟิลินโด (Maphilindo) เมื่อปี พ.ศ. 2506⁴ และสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อาเซียน (Association of Southeast Asian Nations หรือ ASEAN) เมื่อปี พ.ศ. 2510 นอกจากนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ ก็อาจกล่าวได้ว่า ประเทศไทยและมาเลเซียมีความเป็นมิตรต่อกันมากกว่าเป็นศัตรู⁵ ซึ่งความสัมพันธ์กันนี้ได้ช่วยส่งเสริมให้มิตรภาพระหว่างไทยและมาเลเซียดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ รัฐบาลไทยและรัฐบาลมาเลเซียก็ยังได้มีความพยายามในการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือ และการประสานความเข้าใจอันดีระหว่าง 2 ประเทศด้วย โดยจัดให้มีคณะทำงานร่วม

³ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, แผนพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ปี 2535-2539). (ยะลาการพิมพ์, 2540), หน้า 8.

⁴ วินิตา ศุกรเสพย์, อาเซียนในการเมืองโลก. (กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์, 2528), หน้า 549.

⁵ ในกรณีของมาเลเซียนั้น เคยมีความขัดแย้งกับประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ ได้แก่ ขัดแย้งกับฟิลิปปินส์ ในกรณีการแย่งชิงดินแดนรัฐซาบฮาร์, ขัดแย้งกับสิงคโปร์ จนถึงกับที่สิงคโปร์ต้องแยกออกมาปกครองตนเองในปี พ.ศ. 2508 (ค.ศ. 1965) และขัดแย้งกับอินโดนีเซีย ในกรณีที่อินโดนีเซียประกาศนโยบายเผชิญหน้า (confrontasi) ต่อมาเลเซีย สำหรับประเทศไทยนั้น ก็มีปัญหาคัดแย้งกับประเทศเพื่อนบ้าน คือ พม่า ลาว เขมร และเวียดนาม อยู่เนืองๆ เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่ลัทธิคอมมิวนิสต์ได้แพร่ขยายเข้ามาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จนทำให้ประเทศเหล่านี้เปลี่ยนมาปกครองแบบคอมมิวนิสต์แทน ทำให้ประเทศไทย ซึ่งมีแนวคิดต่อต้านคอมมิวนิสต์อย่างรุนแรงเกิดความหวาดระแวงต่อประเทศเหล่านี้อย่างมาก อ่านเพิ่มเติมได้ใน สุรินทร์ พิศสุวรรณ, ปัญหาความมั่นคงชายแดนระหว่างไทย-มาเลเซีย เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่องปัญหาความมั่นคงชายแดนของไทย จัดโดยสถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ณ ห้องประชุมสารนิเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (วันที่ 15 พฤศจิกายน 2525), หน้า 1-2.

กันในรูปแบบ เช่น คณะกรรมการจัดทำหลักเขตแดนร่วมระหว่างไทย-มาเลเซีย (Joint Malaysia-Thailand Land Boundary Commission), คณะกรรมการร่วมเพื่อความร่วมมือทวิภาคีระหว่างไทย-มาเลเซีย (Thailand-Malaysia Joint Commission หรือ J.C.) และคณะกรรมการชายแดนทั่วไประหว่างไทยและมาเลเซีย (Thailand-Malaysia General Border Committee) เป็นต้น ซึ่งเวทีการประชุมเหล่านี้ก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีและเสริมสร้างให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและมาเลเซียดำเนินไปในทางที่เป็นมิตรกันยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประเทศไทยและมาเลเซียจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และมีความร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาต่างๆร่วมกันมาโดยตลอด แต่ก็ยังพบว่าทั้ง 2 ประเทศก็ยังคงมีปัญหาร่วมกันอีกหลายประการ เช่น ปัญหาการประมง ปัญหาขบวนการโจรก่อการร้าย ปัญหาบุคคลสองสัญชาติ ปัญหาเขตแดน และปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา (พคม.) เป็นต้น⁶ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานั้น นับได้ว่าเป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งที่มีส่วนทำให้เกิดความขัดแย้งทางความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียอยู่เนืองๆ เพราะว่ารัฐบาลมาเลเซีย มองปัญหานี้ว่าเป็นภัยโดยตรงต่อความมั่นคงของชาติ แต่ในขณะเดียวกัน รัฐบาลมาเลเซียก็มีความหวาดระแวงต่อฝ่ายไทยว่า ไม่มีความจริงจังในการร่วมมือเพื่อปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาอย่างจริงจัง ซึ่งนายกรัฐมนตรีหม่อมราชวงศ์ถนัดถใจ ได้กล่าวไว้ว่า **“โจรจีนคอมมิวนิสต์มลายา จะยังคงเป็นตัวการทำให้ความสัมพันธ์อันดีระหว่างไทยกับมาเลเซียต้องเลวร้ายต่อไป”**⁷

สำหรับ พรรคคอมมิวนิสต์มลายา หรือ พคม. (The Communist Party of Malaya – CPM นั้น ได้มีการก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2473 โดยมีจุดประสงค์ในการต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ ซึ่งได้เข้ามาถือสิทธิพลในดินแดนมลายาตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 และเนื่องจากในสมัยแรกเริ่มนั้น สมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคฯเป็นชาวจีนทั้งสิ้น จึงมีชื่อเรียกสมาชิกหรือกองกำลังของพรรคฯ ว่า จีนคอมมิวนิสต์มลายา หรือ โจรจีนคอมมิวนิสต์มลายา (จคม.)⁸ โดยในระยะแรก บทบาททางการเมืองของพรรคฯยังไม่โดดเด่นมากนัก จนกระทั่งปี พ.ศ. 2485 เมื่อมลายาถูกยึดครองโดย

⁶ สุรชาติ เลี้ยวแสงทอง, “มาเลเซีย : ประเทศที่ใกล้ชิดกับไทยมากที่สุด,” *รัฐสภาสาร* ปีที่ 39 ฉบับที่ 9 (เดือนกันยายน 2534), หน้า 24-34.

⁷ สุรินทร์ พิศสุวรรณ, *ปัญหาความมั่นคงชายแดนระหว่างไทย-มาเลเซีย*, หน้า 5.

⁸ มานพ จิตต์ภุชญา และคณะ, *ความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการปราบปรามกองกำลังที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลไทยและมาเลเซีย* (ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยทุนสนับสนุนการวิจัยจากสถาบันเอเชีย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 77, 88.

กองทัพญี่ปุ่นในช่วงสงครามมหาเอเชียบูรพา⁹ ทำให้พรรคฯต้องหันมาให้ความร่วมมือกับรัฐบาลอังกฤษในการขับไล่ญี่ปุ่น หลังจากนั้น พรรคฯจึงเริ่มมีบทบาททางการเมืองอย่างมากต่อชาวมลายา โดยทั่วไป โดยเฉพาะต่อกลุ่มของชาวจีน อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์มลายาก็ยังมีได้ละทิ้งอุดมการณ์เดิมที่ต้องการจะล้มล้างรัฐบาลอังกฤษ ตามที่ได้เคยมีแถลงการณ์ไว้ในปี พ.ศ. 2475 ที่ว่า "...จะกำจัดลัทธิจักรวรรดินิยมอังกฤษให้หมดไปจากมลายา และจะโค่นล้มอำนาจของราชาสุลต่าน เจ้าของที่ดิน และผู้แทนบริษัทต่างชาติ..."¹⁰ ดังนั้น ภายหลังจากที่ญี่ปุ่นถอนกำลังออกจากมลายาเมื่อปี พ.ศ. 2488 แล้ว¹¹ พรรคฯจึงได้กลับมาต่อสู้กับรัฐบาลอังกฤษอีกครั้ง โดยใช้การต่อสู้ที่รุนแรงมากขึ้น ซึ่งได้สร้างความเดือดร้อนอย่างมากให้กับประชาชน ในที่สุด รัฐบาลจึงต้องตัดสินใจประกาศภาวะฉุกเฉิน (Emergency) ขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2491 ซึ่งมีผลบังคับใช้เฉพาะภาคกลางของรัฐเปรักและภาคตะวันตกของรัฐยะโฮร์ และต่อมาเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2491 ก็ได้มีการประกาศขยายการบังคับใช้ภาวะฉุกเฉินออกไปทั่วประเทศ¹² ทำให้พรรคฯกลายเป็นพรรคการเมืองที่ผิดกฎหมาย และถูกปราบปรามอย่างรุนแรง จนแม้กระทั่งภายหลังจากที่สหพันธ์มลายูได้รับเอกราชจากอังกฤษแล้ว

การถูกปราบปรามอย่างหนักทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาต้องถอยร่นเข้ามาในประเทศไทย โดยประมาณปี พ.ศ. 2503 สมาชิกเกือบทั้งหมดของพรรคฯก็ได้เข้ามาอาศัยและตั้งฐานปฏิบัติการอยู่ในเขตรอยต่อระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย¹³ อันได้แก่ เขตพื้นที่อำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส, อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา และอำเภอเบตง จังหวัดยะลา แต่เนื่องจากพรรคฯยังคงยึดถือแนวทางเดิมที่ต้องการจะล้มล้างรัฐบาลอังกฤษและสถาปนาสาธารณรัฐประชาธิปไตยมลายา

⁹ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นได้ขยายอิทธิพลเข้ามาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสามารถยึดครองมลายาได้ทั้งหมดในปี พ.ศ. 2485 งานเพิ่มเติมได้ใน Robert L. Rau, "The Role of the Armed Forces and Police in Malaysia," in *The Armed Forces in Contemporary Asian Societies* Edward A. Olsen and Stephen Jurika, Jr. (eds.) (Boulder : Western Press, 1986), p. 163.

¹⁰ Cheah, Boon Kheng. *From PKI to the Comintern, 1924-1941 : the Apprenticeship of the Malaya Communist Party* (Ithaca : Cornell University Press, 1992), pp. 104-110.

¹¹ ข่าวกรองทหาร สำนักงานคณะกรรมการชายแดนส่วนภูมิภาค, ทำเนียบกำลังรบโจรคอมมิวนิสต์มลายา, 2523, หน้า 1.

¹² ชปา จิตต์ประทุม, ความสัมพันธ์ไทย-มาเลเซีย ในรอบ 50 ปี, เอกสารประกอบการสัมมนา จัดโดยสถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2 พฤศจิกายน 2538), หน้า 11.

¹³ กิตติ รัตนฉายา, 30 ปี เพื่อแผ่นดินเกิดตอนดับไฟได้ กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดวงแก้ว บริษัทสหธรรมิก จำกัด, 2538), หน้า 21.

(Malayan Democratic Republic)¹⁴ ทำให้กองกำลังของพรรคพยายามที่จะหาโอกาสกลับเข้าไปก่อการร้ายในมาเลเซียอยู่ตลอดเวลา เช่น :¹⁵

- ปี พ.ศ. 2507-2508 สมาชิกของพรรคฯซึ่งได้รับการอบรมในประเทศไทย ได้ข้ามพรมแดนกลับไปทำงานใต้ดินในประเทศมาเลเซียอีก
- ปี พ.ศ. 2509-2510 พรรคฯได้มีการเคลื่อนไหวทางด้านการใช้กำลังก่อการร้ายและการโฆษณาชวนเชื่อมากขึ้น รวมทั้งยังได้ส่งกำลังเข้าไปแทรกซึมในสหภาพแรงงาน และพรรคการเมืองต่างๆ โดยเฉพาะในรัฐ ปีนัง เคดาห์ และเปรัก เป็นต้น

ซึ่งความพยายามดังกล่าวของพรรคฯได้สร้างความเดือดร้อนและความเสียหายอย่างต่อเนื่องให้กับประชาชนและรัฐบาลมาเลเซีย

สำหรับประเทศไทยนั้น ถึงแม้ว่าปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายาจะมีใช้ปัญหาโดยตรงต่อความมั่นคงของไทยก็ตาม แต่ก็เห็นได้ว่า รัฐบาลไทยได้พยายามให้ความร่วมมือกับมาเลเซียในการปราบปรามกลุ่มก่อการร้ายนี้อย่างต่อเนื่องตลอดมา โดยรัฐบาลไทยได้ทำความตกลงร่วมมือกับมาเลเซียเพื่อจัดตั้งกองกำลังเข้าปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2491¹⁶ และภายหลังก็ยังได้มีการตกลงปรับปรุงแก้ไขความตกลงกันอีกหลายครั้ง นอกจากนี้ ประเทศไทยก็ยังให้ความร่วมมือกับมาเลเซียในการปฏิบัติการร่วมกันอีกหลายครั้ง เช่น ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2510-2519 กองกำลังของไทยและมาเลเซียได้ร่วมกันปฏิบัติการในยุทธการสวัสตี-ซาลาม และยุทธการไซโย¹⁷ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากฐานปฏิบัติการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาตั้งอยู่ในพื้นที่ซึ่งเป็นภูเขาและป่าทึบ ทำให้เจ้าหน้าที่ที่มีความยากลำบากต่อการเข้าไปปราบปรามและลักษณะภูมิประเทศดังกล่าวก็ยังมีส่วนช่วยให้สมาชิกของพรรคฯสามารถหลบหนีจากการติดตามจับกุมได้ง่ายขึ้นด้วย ดังนั้น การปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาจึงยังไม่สามารถแก้ไขให้สำเร็จลุกลงไปได้อย่างถาวร

¹⁴ มานพ จิตต์ภูษา และคณะ. ความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการปราบปรามกองกำลังที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลไทยและมาเลเซีย. หน้า 75.

¹⁵ งามพล นุตสภิตย์, ทำเนียบกำลังรบ ผกค. (พื้นที่ กอ.รมน. ภาค 1.2.3.4) หน่วยข่าวกรองทางทหาร (ส.ค. 22-ส.ค. 23), หน้า 2.

¹⁶ กิตติ รัตนฉายา, ตอนดับไฟใต้ กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา. หน้า 22.

¹⁷ มานพ จิตต์ภูษา และคณะ, ความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการปราบปรามกองกำลังที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลไทยและมาเลเซีย. หน้า 154.

การที่ไม่สามารถปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาให้หมดสิ้นไปได้ ทำให้รัฐบาลมาเลเซียเกิดความไม่พอใจ และมองว่ารัฐบาลไทยไม่มีความจริงจังในการแก้ปัญหา เพราะต้องการนำปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานี้มาต่อรองให้รัฐบาลมาเลเซียช่วยแก้ไขปัญหาวบวนการโจรก่อการร้ายเป็นการตอบแทน ซึ่งความไม่พอใจนี้ทำให้ ดาโต๊ะ อัสรี มูดา (Dato Asri Muda) หัวหน้าคณะรัฐมนตรีแห่งรัฐกลันตันได้ออกมากล่าวสนับสนุนกลุ่มมุสลิมแบ่งแยกดินแดนทางตอนใต้ของไทยเมื่อปี พ.ศ. 2517¹⁸

ความขัดแย้งระหว่างไทยและมาเลเซียอันเนื่องมาจากปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายายังคงดำเนินต่อไป จนกระทั่งปี พ.ศ. 2519 ก็ได้มีเหตุการณ์ครั้งสำคัญที่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างไทยและมาเลเซียขึ้นอีก นั่นคือ เหตุการณ์การประท้วงที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา อันเนื่องมาจากการที่ทางการมาเลเซียได้ส่งเจ้าหน้าที่ทางทหาร และหน่วยสืบราชการลับจำนวน 410 คน เข้ามาอยู่ที่อำเภอเบตง และเจ้าหน้าที่เหล่านี้ก็ได้ข่มขู่คุกคามชาวบ้าน ทำให้ชาวบ้านเกิดความไม่พอใจ จนก่อการประท้วงขึ้น¹⁹ ซึ่งจะเห็นได้ว่า **พฤติกรรมของมาเลเซียที่มุ่งจะปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในครั้งนี้ได้นำไปสู่การกระทำที่ผิดไปจากข้อตกลงร่วมกันของทั้งสองประเทศ** เนื่องจาก ประการแรก การเข้ามาปฏิบัติการในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในครั้งนี้ ไม่ใช่เป็นการไล่ติดตามกองโจรของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในกรณีที่เรียกว่า "hot pursuit" ตามข้อตกลงระหว่างไทยและมาเลเซีย ประการที่สอง การเข้ามาปฏิบัติการของฝ่ายมาเลเซียในครั้งนี้ไม่มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยร่วมด้วย และฝ่ายมาเลเซียก็ไม่ได้แจ้งให้ประธานกรรมการชายแดนของไทยทราบตามที่สนธิสัญญากำหนด และ ประการที่สาม ทหารมาเลเซียเข้ามาอยู่ในประเทศไทยนานถึง 14 วัน ทั้งที่สนธิสัญญาระบุให้เข้ามาได้ไม่เกิน 72 ชั่วโมง²⁰ จึงจะเห็นได้ว่า การกระทำครั้งนี้เป็นความจงใจของฝ่ายมาเลเซียที่จะกระทำผิดต่อข้อตกลงร่วมกันดังกล่าว นอกจากนี้ **การที่ทหารมาเลเซียรุกล้ำเข้ามาในเขตประเทศไทย ก็ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนไทยอย่างมากด้วย** โดยที่ทหารมาเลเซียได้ทำการจับกุมเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยและประชาชน รวมทั้งเจ้าหน้าที่ป่าไม้อำเภอของไทยจำนวน 21 คนเอาไว้ ทั้งยังได้ข่มขู่ประชาชนให้เกิดความหวาดกลัวด้วย จนทำให้ประชาชนต้องออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลไทยเจรจาให้กองกำลังของมาเลเซียถอนตัวออกไปจากเขตแดนของประเทศไทยโดยเร็ว และยุติการใช้อำนาจเข้ามาปฏิบัติการรุกล้ำต่อบุรณภาพแห่งดินแดนไทยอีก²¹

¹⁸ Asia Yearbook 1976. p.217.

¹⁹ สุขุม ไพรชการ, ภาคใต้ของไทยหรือมาเลเซีย? (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปะการัง, 2522), หน้า 62-63.

²⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 74.

²¹ สมเกียรติ สุพรรณชนะบุรี, ความสัมพันธ์ไทยกับมาเลเซีย ระหว่าง พ.ศ. 2519-2526 (กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา, 2532), หน้า 43-44.

ยังเป็นที่น่าสังเกตอีกได้ว่า *ความร่วมมือระหว่างไทยกับมาเลเซียในการปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์* มลายาที่ผ่านมานั้นมีลักษณะไม่เท่าเทียมกัน เช่น ในขณะที่ตำรวจมาเลเซียสามารถพกวอาวุธเข้ามาเพื่อใช้ปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในเขตของประเทศไทยได้ แต่เจ้าหน้าที่ของไทยจะต้องปลดอาวุธให้หมดก่อน จึงจะสามารถเข้าไปปฏิบัติการในเขตมาเลเซียได้²²

นอกจากนี้ ก็มีบ่อยครั้งที่ทางฝ่ายมาเลเซียมักจะแสดงความไม่พอใจต่อฝ่ายไทยว่า *ไม่ให้ความร่วมมือในการปราบปรามอย่างแท้จริง* เช่นที่นาย กาศาลี ชาฟีฟ ในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กล่าวไว้เมื่อปี พ.ศ. 2519 ว่า²³

“ข้าพเจ้ากลัวว่าบริเวณอำเภอเบตง (ยะลา) จะตกอยู่ภายใต้อำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์อย่างสิ้นเชิง ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว ชายแดนของเราบริเวณนั้น จะถูกคุกคามอย่างมาก เพราะฝ่ายศัตรูมีฐานที่มั่นที่ปลอดภัย สามารถฝึกอาวุธ เตรียมการ และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วก็ล่าถอยกลับเข้าฐานไปอย่างสะดวก... เพื่อที่จะปกป้องผลประโยชน์แห่งรัฐของเรา และความอยู่รอดของเรา เราจำเป็นต้องถือว่าบริเวณนั้นของประเทศไทยเป็นเขตของศัตรู และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องยอมรับในความหมาย และผลต่อเนื่องของความหมายนั้น”

และอีกครั้งเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2519 ที่ ตนกู อับดุล ราห์มาน อดีตนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย ได้ให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ไทยไว้ว่า²⁴

“พวกคอมมิวนิสต์มีกำลังควบคุมอำเภอเบตงไว้หมดแล้ว ไม่มีประชาชนคนไทยอยู่ในอำเภอนั้น มีแต่พลพรรคของ จ.ค.ม. และชาวมลายูจำนวนหนึ่งสาเหตุของการต่อต้านและการเดินขบวนไม่ได้เกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของชาวไทย”

ซึ่งคำพูดดังกล่าวนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความไม่ไว้วางใจของฝ่ายมาเลเซียต่อไทย และคำพูดเหล่านี้ อาจทำให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อภาพพจน์ของประเทศไทยในสายตาของนานาชาติทั่วโลกได้

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้พฤติกรรมของฝ่ายมาเลเซียจะได้สร้างความเสียหายให้กับฝ่ายไทยเป็นอย่างมาก แต่ฝ่ายไทยเองกลับไม่ได้มีมาตรการตอบโต้ต่อการกระทำของฝ่ายมาเลเซียอย่างจริงจัง ในขณะเดียวกัน ประเทศไทยก็ยังคงให้ความร่วมมือกับมาเลเซียในการปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาต่อไปอีก โดยจะเห็นว่าในปีต่อมา คือปี พ.ศ. 2520 ประเทศไทยก็ยังยินยอมที่จะร่วม

²² เรื่องเดียวกัน, หน้า 63.

²³ สุรินทร์ พิศสุวรรณ, *ปัญหาความมั่นคงชายแดนระหว่างไทย-มาเลเซีย*. หน้า 7.

²⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 7.

ลงนามใน *ความตกลงฉบับวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2520* เพื่อแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา ร่วมกับมาเลเซียอีกครั้ง ความตกลงนี้เกิดขึ้นในสมัยของนายกรัฐมนตรี นายธานินทร์ กรัยวิเชียร และต่อจากนั้นทางการไทยก็ได้ให้ความร่วมมือกับมาเลเซียในการปฏิบัติการร่วมเพื่อปราบปราม พรรคคอมมิวนิสต์มลายาอีกหลายครั้ง เช่น ยุทธการดาวใหญ่มูสน่า 1 และยุทธการชะฮาย่าเบน่า 1 เป็นต้น²⁵ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ฝ่ายไทยยังได้แสดงถึงความตั้งใจที่จะแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานี้อย่างมาก จนถึงขั้นที่ยอมเป็นสื่อกลางในการจัดการเจรจาสันติภาพไตรภาคีถึง 5 ครั้ง เพื่อนำไปสู่การยุติปัญหาดังกล่าวนี้ให้ได้ จนในที่สุด ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายาก็สามารถได้รับการแก้ไขให้หมดสิ้นไปได้ในปี พ.ศ. 2532 (ค.ศ. 1989) และเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์เป็น อย่างดี รัฐบาลไทยยังยินยอมที่จะรับสมาชิกของพรรคฯ จำนวนกว่า 400 คน มาร่วมเป็นผู้พัฒนา ชาติไทยด้วย²⁶ ประเด็นดังกล่าวนี้จึงได้นำไปสู่ความสนใจที่จะศึกษาว่า เพราะเหตุใดประเทศไทย จึงต้องให้ความร่วมมือกับประเทศมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานี้ต่อไปอีก โดยการยินยอมทำความตกลงในปี พ.ศ. 2520 ทั้งๆที่ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานี้ไม่ใช่ปัญหา โดยตรงของประเทศไทย และพรรคฯก็ยังได้เคยประกาศแนวทางเอาไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าไม่ต้องการ จะเป็นศัตรูกับประเทศไทยแต่ประการใด²⁷ นอกจากนี้ ลักษณะของการร่วมมือที่ผ่านมาระหว่าง ไทยและมาเลเซียก็มักจะเกิดขึ้นในลักษณะที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยฝ่ายไทยมักเป็นฝ่ายเสียเปรียบต่อ มาเลเซียอยู่เสมอ และจากปี พ.ศ. 2520 เป็นต้นมาก็ยังพบอีกว่า ประเทศไทยกลับเป็นฝ่ายที่ พยายามจะเป็นผู้แก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้เสียเอง จนประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

1.2 สมมติฐาน

ความร่วมมือด้านความมั่นคงสามารถเกิดขึ้นได้แม้ในสภาพการณ์ที่มีผลประโยชน์ที่ขัดแย้ง กัน โดยศึกษาจากความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

²⁵ มานพ จิตต์ภูษา และคณะ, *ความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการปราบปรามกองกำลังที่เป็น ปฏิบัติกบฏต่อรัฐบาลไทยและมาเลเซีย*, หน้า 154-155.

²⁶ กิตติ รัตนฉายา, *30 ปีเพื่อแผ่นดินเกิดตอนดับไฟได้ กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา*, หน้า 32.

²⁷ ข้อมูลจากรายการย้อนรอย ทางสถานีโทรทัศน์ ITV. (ออกอากาศวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2543 เวลา 21.00-22.00 น.)

1.3 กรอบความคิดที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาเรื่องการให้ความร่วมมือของไทยต่อมาเลเซียกรณีการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา ผู้ศึกษาจะนำเอากรอบความคิดเรื่อง ความร่วมมือ (cooperation theory) มาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมของไทยในการให้ความร่วมมือกับมาเลเซีย เพื่อปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายา โดยเฉพาะระหว่างปี พ.ศ. 2520-2532

จากบทความเรื่อง *Achieving Cooperation Under Anarchy : Strategic and Institutions* ของ Robert Axelrod และ Robert O. Keohane²⁸ ได้อธิบายถึงลักษณะของความร่วมมือว่า ความร่วมมือ (cooperation) สามารถจะเกิดขึ้นได้ในสภาพการณ์ที่ฝ่ายที่เกี่ยวข้องต่างก็มีผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันกับผลประโยชน์ที่สอดคล้องกัน

ในการศึกษาเรื่องความร่วมมือนั้น Axelrod และ Keohane กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความร่วมมือและการคงอยู่ของความร่วมมือนั้นมี 3 ประการ คือ ผลประโยชน์ร่วมกัน (mutuality of interest) ความคาดหวังในอนาคต (shadow of the future) และ จำนวนของตัวแสดง (number of actors)

1. ผลประโยชน์ร่วมกัน (Mutuality of Interests)²⁹ สามารถอธิบายได้ด้วย การก่อให้เกิดผลตามที่ต้องการ (*payoff structure*) ซึ่งจะมีผลกระทบต่อระดับความร่วมมือ คือ ถ้าตัวแสดงมีระดับของความขัดแย้งกันในเรื่องของผลประโยชน์มากยิ่งขึ้นเท่าใด โอกาสของการที่จะไม่ร่วมมือกันก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

ในแง่ของผลประโยชน์ร่วมกันนั้น โครงสร้างที่แสดงถึงการก่อให้เกิดผลตามที่ต้องการจากการร่วมมือไม่ได้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของรัฐเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับว่าตัวแสดงแต่ละตัวมองผลประโยชน์ของตนอย่างไร ดังนั้น การเข้าใจประเด็นของการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกันจึงต้องเข้าใจด้วยว่า ผลประโยชน์ของตัวแสดงนั้นๆ ได้ผ่านกระบวนการรับรู้มาอย่างไร และมีการเรียงลำดับความสำคัญของผลประโยชน์ต่างๆ อย่างไร

อย่างไรก็ตาม ทั้งสองฝ่ายก็สามารถจะได้รับผลประโยชน์จากความร่วมมือนั้น ถ้าทั้งคู่สามารถจะทำให้ความร่วมมือนั้นบรรลุผลสำเร็จได้ ถึงแม้ว่าผลประโยชน์ดังกล่าวนั้นจะไม่เท่ากันก็ตาม ดังนั้น การเลือกใช้กลยุทธ์ในการดำเนินการ และการพิจารณาถึงสถานการณ์ในรูปแบบต่างๆ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

²⁸ Robert Axelrod & Robert O. Keohane, "Achieving Cooperation Under Anarchy : Strategic and Institutions," *World Politics* Vol. 38 No. 1 (October 1985), pp. 226.

²⁹ *Ibid.*, pp. 228-232.

2. ความคาดหวังในอนาคต (Shadow of the Future)³⁰ การพิจารณาถึงความคุ้มค่าในอนาคตจะมีความสัมพันธ์อย่างมากต่อความคุ้มค่าในปัจจุบัน ความไม่ต้องการที่จะร่วมมือกันในปัจจุบัน จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งกระทำการตอบโต้บ้างในอนาคต ซึ่งปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการพิจารณาถึงความคาดหวังในอนาคตนั้นประกอบด้วย

- ผลประโยชน์ในระยะยาว
- ความสม่ำเสมอของการได้รับผลประโยชน์ (regularity of stakes)
- ความเชื่อถือได้ของข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำของฝ่ายอื่นๆ (reliability of information about the others' action)
- ผลสะท้อนกลับที่รวดเร็วที่เกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่ง (quick feedback about changes in the others' action)

การคำนึงถึงผลประโยชน์ในอนาคตจึงมีส่วนอย่างมากต่อการตัดสินใจในความร่วมมือ เนื่องจากการมองว่าจะได้รับผลตอบแทนอย่างไรบ้าง แม้จะได้เพียงเล็กน้อย หรือคาดว่าจะได้รับในอนาคต ก็จะมีส่วนสำคัญต่อความร่วมมือด้วยเช่นกัน

3. จำนวนตัวแสดง (Number of Actors)³¹ จำนวนของตัวแสดงมีผลต่อความร่วมมือด้วยเช่นกัน เนื่องจากการที่ค่านิยมของตัวแสดงแต่ละตัวมีความแตกต่างกัน และมีมากน้อยต่างกัน ทำให้โอกาสที่ความร่วมมือจะสำเร็จหรือล้มเหลวมีมากขึ้นด้วย

Axelrod ยังชี้ให้เห็นด้วยว่า เมื่อตัวแสดงมีจุดมุ่งหมายของผลประโยชน์ของตนอยู่แล้ว การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างกัน (reciprocity) จะเป็นวิธีการที่ได้ผล ที่สามารถจะก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างตัวแสดงได้

อย่างไรก็ตาม หลักการต่างตอบแทนที่จะสามารถมีผลดังที่กล่าวนี้ได้ จะต้องขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่สำคัญ 3 ประการ คือ

- 3.1 ตัวแสดงต้องสามารถระบุได้ว่าตัวแสดงใดที่ไม่ให้ความร่วมมือ
- 3.2 ตัวแสดงต้องสามารถลงโทษผู้ที่ไม่ต้องการให้ความร่วมมือได้
- 3.3 ตัวแสดงต้องมีแรงจูงใจมากพอที่จะลงโทษผู้ที่ไม่ต้องการให้ความร่วมมือ

ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่า ยังมีตัวแสดงเป็นจำนวนมากขึ้นเท่าไร ก็จะมีผลในทางลบต่อความสำเร็จในการร่วมมือมากขึ้นเช่นกัน

³⁰ Ibid., pp. 232-234.

³¹ Ibid., pp.234-238.

สำหรับการศึกษาในวิทยานิพนธ์นี้ จะอาศัยกรอบความคิดเรื่อง **ผลประโยชน์ร่วมกัน** และ **ความคาดหวังในอนาคต** มาพิจารณาเป็นลำดับ เนื่องจากสามารถใช้อธิบายถึงเหตุผลที่ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความร่วมมือต่อมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์ได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ

1) **ผลประโยชน์ร่วมกัน (Mutuality of Interests)** เป็นสิ่งที่สามารถใช้อธิบายพฤติกรรมของไทยที่ต้องให้ความร่วมมือกับประเทศมาเลเซียได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ก็เนื่องจากการที่รัฐบาลไทยได้เล็งเห็นแล้วว่า ถ้าหากไทยยังคงให้ความร่วมมือกับมาเลเซียต่อไป ประเทศไทยเองก็จะได้รับผลประโยชน์อย่างมากด้วยเช่นกัน และถึงแม้ว่าจะต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบมาเลเซียบ้างก็ตาม แต่ก็ยังถือได้ว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่า เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น ประเทศไทยเองก็ได้รับผลกระทบอย่างมากจากปฏิบัติการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาด้วย ทั้งจากการที่พรรคฯได้พยายามเข้ามาปลุกระดมต่อประชาชนให้หันมาให้ความช่วยเหลือแก่พรรคฯในลักษณะต่างๆ เช่น ด้านเสบียงอาหาร และการหาสมาชิกเพิ่มเติม เป็นต้น และการพยายามสอดแทรกแนวคิด และคำสอนของลัทธิคอมมิวนิสต์ให้กับประชาชนไทยที่อยู่ตามแนวชายแดนไทยด้วย ซึ่งนับเป็นการบั่นทอนความมั่นคงทางการเมืองของชาติที่สำคัญอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติการเหล่านี้ได้สร้างความเสียหายอย่างมากต่อทั้งชีวิตของทหาร และตำรวจที่เข้าไปปราบปราม และรวมทั้งต่อทรัพย์สินของประชาชนที่ถูกข่มขู่เรียกค่าคุ้มครอง และต่อทรัพย์สินของทางราชการที่ถูกทำลายไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งเหตุผลดังกล่าวนี้ ทำให้รัฐบาลไทยต้องยอมให้ความร่วมมือกับทางการมาเลเซียอย่างเต็มที่ เพราะคาดหวังว่าจะสามารถขจัดปัญหานี้ให้หมดสิ้นไปโดยเร็วได้ เพื่อจะได้สร้างความมั่นคงในด้านต่างๆ ให้แก่ประเทศและประชาชนนั่นเอง

2) **ความคาดหวังในอนาคต (Shadow of the Future)** การคาดหวังถึงผลประโยชน์ในอนาคตของไทยที่จะได้รับจากมาเลเซีย ก็นับเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ไทยยอมให้ความร่วมมือกับมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการที่รัฐบาลไทยต้องการจะให้รัฐบาลมาเลเซียช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาขบวนการโจรก่อการร้าย ซึ่งถือเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่งของรัฐบาลไทย รวมทั้งการคาดหวังถึงความร่วมมือระหว่างกันในด้านอื่นๆ ในอนาคต เช่น การร่วมมือกันทางการทหาร การร่วมกันแก้ปัญหาตามแนวชายแดนและปัญหาการประมง รวมทั้งการพัฒนาทางการค้าร่วมกัน เป็นต้น นอกจากนั้นก็ยังคาดหวังถึงความสัมพันธ์อันดียิ่งขึ้นระหว่างไทยและมาเลเซีย ทั้งในฐานะของประเทศที่ร่วมอยู่ในกลุ่มอาเซียน และในฐานะของประเทศเพื่อนบ้านที่มีความสัมพันธ์กันมาเป็นเวลานาน เป็นต้น

สำหรับปัจจัยของจำนวนตัวแสดง (Number of Actors) นั้นไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาในหัวข้อนี้ เนื่องจากการศึกษานี้เป็นการศึกษาความร่วมมือระหว่างตัวแสดงเพียงสองตัวเท่านั้น คือ ไทยและมาเลเซีย โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความร่วมมือดังกล่าวขึ้น จึงแตกต่างกับบริบทของปัจจัยในเรื่อง จำนวนตัวแสดง ที่จะเน้นถึงความร่วมมือที่มีตัวแสดงมากกว่า 2 ตัวแสดงขึ้นไป ดังเช่น ในความร่วมมือของกลุ่ม สถาบัน หรือองค์กรต่างๆ เป็นต้น

1.4 ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาเรื่องการให้ความร่วมมือของไทยต่อมาเลเซียกรณีการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานี้ จะศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 เมื่อไทยได้ยินยอมทำความตกลงฉบับใหม่ร่วมกับมาเลเซียเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา จนถึงปี พ.ศ. 2532 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์มลายา สลายตัวลง

1.5 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาประวัติและการดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา รวมทั้งผลกระทบที่มีต่อประเทศมาเลเซีย
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลกระทบของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาที่มีต่อประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาปฏิบัติการและความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา
4. เพื่อศึกษาถึงประโยชน์ที่ไทยจะได้รับหลังการให้ความร่วมมือต่อมาเลเซียในการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย

การค้นคว้าข้อมูลในการวิจัยจะใช้วิธีการต่างๆดังต่อไปนี้

1. การรวบรวมจากเอกสารชั้นต้น (primary documents) ได้แก่ แถลงการณ์ ประกาศ นโยบาย รายงานของทางราชการและหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง และรวมถึงข้อตกลงและสนธิสัญญาระหว่างไทยกับมาเลเซียในด้านการร่วมมือดังกล่าว

2. การรวบรวมจากเอกสารชั้นรอง (secondary documents) ได้แก่ ข้อมูลจากวารสาร หนังสือ วิทยานิพนธ์ หนังสือพิมพ์ สิ่งตีพิมพ์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลบางส่วนที่ได้รับการเปิดเผยจากผู้ที่เคยมีส่วนในการปฏิบัติงานจริง
3. การสัมภาษณ์ (interviews) โดยจะสัมภาษณ์บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะบุคคลากรของรัฐที่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องในการเจรจากับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา และที่ดำเนินนโยบายของไทย หรือเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งอาจเป็นเจ้าของที่และหรือชาวบ้านที่อยู่ในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

1.7 วิธีที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาเรื่องการให้ความร่วมมือของไทยต่อมาเลเซียกรณีการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายานี้ จะเน้นการใช้วิธีวิจัยเชิงเอกสาร (documentary research) โดยจะนำเสนอด้วยการวิเคราะห์แบบพรรณนา (descriptive analysis)

1.8 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาที่มีผลกระทบต่อประเทศไทยและมาเลเซีย
2. เพื่อให้ทราบถึงปฏิบัติการร่วมระหว่างไทยและมาเลเซียในการปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายา
3. เพื่อให้ทราบถึงประโยชน์ที่ไทยจะได้รับจากการร่วมมือกับมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์มลายา

1.9 เนื้อหาในการศึกษา

- บทที่ 1 - บทนำ จะอธิบายถึงสภาพปัญหา สมมติฐาน กรอบความคิด ขอบเขตการศึกษา และประโยชน์ที่จะได้รับ
- บทที่ 2 - ประวัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา การก่อการร้ายของพรรคฯในมาเลเซีย และมาตรการต่างๆที่รัฐบาลมาเลเซียใช้ในการปราบปราม
- บทที่ 3 - มุมมองด้านความมั่นคงของไทย และผลกระทบจากปฏิบัติการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาต่อประเทศไทย

- บทที่ 4 - ความตกลงระหว่างไทยและมาเลเซียในการปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์มลายา การปฏิบัติการต่างๆในการปราบปรามบทบาทของประเทศไทยกับการเจรจาด้วยสันติวิธีเพื่อยุติปัญหาและข้อตกลง 3 ฝ่าย (พรรคคอมมิวนิสต์มลายา-มาเลเซีย-ไทย) กับการตัดสินใจสลายพรรคฯ
- บทที่ 5 - สรุปและวิเคราะห์ประโยชน์ที่ไทยได้รับจากการให้ความร่วมมือกับมาเลเซียในการแก้ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา